

Iepurele fusese lovit cu câteva minute bune în urmă. Ochii lui rozalii priveau acum în gol, și pete mari de sânge murdăreau blănița albă și pufoasă. Neobișnuit de curată, de altfel, căci o zbughise taman în timpul băii. Încă mai mirosea a levănțică.

Aplecată peste el stătea o tânără înaltă, ai cărei obraji aveau o paloare stranie. Părul ei negru ca abanosul, tuns drept până la urechi și pieptănat modern, îi încadra neglijent fața, pe care nu se vedea nici o urmă de machiaj. Nu purta nici bijuterii, cu excepția insignei smălțuite a colegiului prinsă de jacheta uniformei bleumarin, care, laolaltă cu fusta lungă, ciorapii până la genunchi și pantofii asortați, îi dădea de înțeles că e una dintre eleve. Sub insignă avea o plăcuță pe care era scris numele ei, „Sabriel“, iar cifra VI de alături, precum și coroana aurită însemnau nu numai că e în clasa a șasea, ci și prefectul școlii.

Iepurele era, fără îndoială, mort. Sabriel își ridică privirea către alea pietruită ce părăsea drumul principal și se arcuia către porțile impunătoare de fier forjat. Deasupra lor, niște

litere aurite în stil gotic anunțau că intrarea aparținea Colegiului Wyverley, iar altele, ceva mai mici, că școala fusese „înființată în 1652 pentru Domnișoare Respectabile“.

Sabriel zări o siluetă mărunță escaladând structura porții până-n vârf, unde de-abia reuși să evite țepii ascuțiți meniți să descurajeze întocmai astfel de activități ștregărești. Văzându-se de cealaltă parte, micuța năzdrăvană nu mai avu răbdare să coboare frumos până jos, așa că-și dădu drumul de la un metru și ceva și o luă la fugă, cu codițele împletite fluturându-i în vânt și tropăind cu pantofii pe lespezi. Alerga cu capul plecat ca să prindă viteză, iar când ridică, în sfârșit, privirea și-o zări pe Sabriel și iepurașul mort de lângă, strigă:

– Urechilăăă!

Sabriel tresări la strigătul fetei și avu un moment de șovăială, după care îngenunche lângă micul animal și-l atinse între urechi cu mâna ei albicioasă. Închise ochii și fața îi deveni lividă, ca și cum s-ar fi transformat în stană de piatră. De pe buzele ușor întredeschise se putea auzi un şuierat molcom, asemenea vântului din depărtări. Degetele îi fură cuprinse de o pojghiță de gheață ce acoperi pe dată și asfaltul de sub genunchi și picioare.

Alergând către Sabriel cu suflul la gură, micuța o văzu prăbușindu-se dintr-odată peste iepure și alunecând în drum, însă chiar în ultima clipă se sprijini într-o mână, părând că-și vine în fire. În mai puțin de o secundă își recăpătase echilibrul, folosindu-se de ambele mâini să țină în frâu iepurașul zglobiu care înviase ca prin minune, cu ochii iarăși lucioși și vioi și, pare-se, la fel de dornic s-o ia la fugă ca atunci când fugise de la baie.

– Urechilă! strigă iar copila cu glas sfâșietor, în timp ce Sabriel se ridică în picioare și-i întinse iepurașul, ținându-l de ceafă.

– O, mulțumesc tare mult, Sabriel! Când am auzit mașina am crezut că...

Tresări când luă iepurașul și câteva picături de sânge i se prelinseră pe degete.

– N-are nimic, Jacinth, o liniști Sabriel obosită. Nu-i decât o zgârietură, o nimica toată.

Jacinth îl examinează pe Urechilă mai îndeaproape, după care se uită la Sabriel cu o privire în care se citea neliniștea.

– Dar de unde vine sângele? Că nu văd nici o zgârietură... bâigui ea nedumerită. Ce i-ai făcut?

– Nu i-am făcut nimic! i-o tăie scurt Sabriel. Dar poate vrei să-mi spui cum se face că ai ieșit din curtea școlii? o luă ea la rost.

– Păi... îl urmăream pe Urechilă... răspunse Jacinth privind-o cu niște ochi din care dispăruse orice urmă de îndoială, semn că lucrurile reveniseră la normal. Știi...

– Nu vreau să aud nici o scuză! o dojeni Sabriel. Adu-ți aminte ce-a spus doamna Umbrade luni la careu.

– Da' nu e o scuză, e un motiv! nu se lăsă Jacinth.

– Atunci să-i explici motivul asta doamnei Umbrade.

– Haaide, Sabriel! Nu mă spune! Știi doar că nu făceam decât să alerg după Urechilă. Altfel n-aș fi ieșit pentru nimic în lume...

Sabriel ridică mâinile ca și cum s-ar fi dat bătută, și-i arată porțile din spate.

– Dacă în trei minute ești înapoi, să zicem că nu te-am văzut. Și, de data asta, te rog să intri așa cum trebuie, adică pe poartă. Oricum nu se încheie decât după ce mă întorc și eu.

Jacinth îi zâmbi fericită și se întoarse iute ca un titirez, luând-o la fugă pe alee, cu Urechilă pe umăr. Sabriel o urmări cu privirea până când o văzu intrând pe poartă, și abia atunci se lăsă pradă spasmelor ce-i scuturară trupul din cap până-n picioare. Se chirci la pământ, tremurând de frig. Într-un moment de slăbiciune încălcăse promisiunea pe care și-o făcuse nu numai sieși, ci și lui Abhorsen. Sigur, era vorba doar despre un biet iepuraș, unul pe care Jacinth îl îndrăgea nespus – dar oare unde o va duce asta? Odată ce ai înviat un animal, poți învia la fel de bine și un om. Pasul nu e chiar atât de mare.

Partea proastă era că fusese mult prea ușor. Reușise să-i prindă sufletul chiar la gura râului, și-l adusese înapoi cu un efort minim, întremând trupul zdrobit cu ajutorul câtorva simboluri simple ale Legământului, chiar la pragul dinspre Moarte către Viață. Nici măcar de clopoței nu avusese nevoie, sau de celelalte ustensile trebuincioase unui necromant. Fluierul și voința ei fuseseră de ajuns.

Moartea și tot ce urma după sfârșitul lumesc nu mai erau de mult un mister pentru Sabriel, deși tare ar fi vrut să fie așa.

Era ultimul ei trimestru la Wyverley – ultimele trei săptămâni, mai exact. Teoretic absolvise deja, având cea mai bună medie la engleză și la muzică și fiind a treia la matematică, a șaptea la științe naturale, a doua la lupte și a patra la cursul de societate și bune maniere. Fusese de asemenea prima și la cursurile de magie, însă această materie nu era trecută pe certificatul de absolvire. În Ancelstierre, magia funcționa numai în zonele din apropierea Zidului de la granița cu Vechiul Regat. În regiunile mai îndepărtate își pierdea considerabil din putere – asta în

cazurile fericite când chiar putea fi folosită –, și dacă țineai la persoana ta era mai înțelept să nu aduci vorba despre asta. Colegiul Wyverley se afla la doar șaiszeci și cinci de kilometri de Zid și se bucura de o reputație bună prin partea locului, oferind elevelor posibilitatea de a învăța magie numai dacă aveau consimțământul unui părinte.

Acesta fusese și motivul pentru care tatăl lui Sabriel alesese întocmai această școală când părăsise Vechiul Regat, căutând un fel de internat pentru copila lui, care la acea vreme avea numai cinci ani. Plătise în avans pentru primul an în moneda Vechiului Regat, denieri de argint ce semănau uneori la atingere cu niște bucăți reci de fier. În anii următori își făcuse un obicei să-și viziteze fiica de două ori pe an, la jumătatea verii și-apoi în toiul iernii, rămânând de fiecare dată câteva zile la rând și aducând mereu mai mulți arginți decât cu o dată în urmă.

Nu era greu de înțeles de ce directoarea o îndrăgea atât de mult pe Sabriel, mai cu seamă că, față de toate celelalte fete, pe ea păreau s-o deranjeze cel mai puțin vizitele rare ale tatălui său. La un moment dat, doamna Umbrade încercă s-o tragă de limbă și mare îi fu uimirea când află că Sabriel își vede tatăl mult mai des decât atunci când el chiar era acolo, în carne și oase. Ea nu preda magia și nu voia să știe nimic despre subiectul ăsta, în afară de faptul că unii părinți erau dispuși să plătească sume importante de bani pentru ca fiicele lor să se inițieze în arta vrăjitoriei și a farmecelor.

Doamna Umbrade nu era câtuși de puțin curioasă cum anume își vedea Sabriel tatăl, cu toate că fata aștepta cu sufletul la gură vizitele sale neoficiale, urmărind cu atenție fiecare mișcare a lunii, cu ajutorul almanahului gros, cu coperte de piele. Acesta explica pe îndelete fazele lunii în

ambele regate, dând totodată informații utile cu privire la anotimpuri, flux și reflux, precum și alte fenomene strâns legate de astrul ceresc care nu se petreceau niciodată la fel sau în același moment de o parte și de cealaltă a Zidului. Abhorsen își făcea mereu apariția înainte de luna nouă, când afară era întuneric beznă.

În astfel de nopți întunecoase, Sabriel se încuia în camera ei de studiu – un privilegiu de care se bucurau numai cei dintr-a șasea, astfel încât în anii trecuți fusese nevoită să se furișeze în bibliotecă. Punea ceainicul pe foc și aștepta în liniște sorbind din ceașca de ceai și citind până ce auzea bine-cunoscuta adiere întetindu-se cu fiecă secundă, făcând obloanele să zdrăngăne năprasnic și stingând dintr-o suflare nu numai becul, ci și focul mocnit din sobă. Toate acestea erau, pare-se, pregătirile necesare pentru ca spiritul lui Abhorsen să se materializeze în forma lui fosforescentă și să-și ia locul în fotoliul liber.

În acea noapte de noiembrie, Sabriel aștepta parcă mai mult decât oricând vizita tatălui său, căci avea să fie ultima, dat fiind că școala aproape se terminase. Voia să discute despre viitorul ei. Doamna Umbrade ar fi vrut s-o vadă la universitate, dar asta însemna să se mute undeva departe de Vechiul Regat, unde puterile magice i s-ar diminua cu siguranță, ca să nu mai vorbim despre vizitele părintești, care vor trebui să se limiteze la prezența trupeză a tatălui său și care vor deveni probabil din ce în ce mai rare. Pe de altă parte, dacă ar merge la universitate ar putea fi și de-acum încolo alături de aceiași prieteni de-o viață, de fetele care-i fuseseră colegi de la vârsta de cinci ani. De asemenea, ar pătrunde într-o cu totul altă lume, unde va cunoaște tot felul de oameni, dar mai ales tineri domni, o specie din care nu prea găseai exemplare la Colegiul Wyverley.

Mai mult, dezavantajul de a-și pierde puterile magice putea fi compensat de o atenuare a afinității ei pentru Moarte și pentru cei care-i trec pragul...

Astfel de gânduri o preocupau, în vreme ce aștepta cuibărită în fotoliu, cu cartea în mână și ceașca de ceai pe jumătate goală clătinându-se pe brațul de lemn. Era aproape de miezul nopții și Abhorsen tot nu apăruse. Sabriel consultă almanahul încă o dată și deschise chiar și obloanele să se uite afară, la cerul întunecat. Nu încăpea îndoială că era noapte fără lună, și, cu toate astea, el se lăsa așteptat. Era pentru prima dată când întârzia, așa că o cuprinse neliniștea.

Erau rare momentele când Sabriel se gândea cum e viața dincolo de Zid, în Vechiul Regat, dar acum îi veneau în minte tot felul de povești auzite de mult și-i tot dădeau târcoale frânturi de amintiri de când locuise acolo, alături de Călători. Abhorsen era un mare vrăjitor, cu o putere la fel de mare, dar chiar și așa...

– Sabriel! Sabriel! se auzi o voce prelungă și pițigăiată, care-i întrerupse șirul gândurilor, urmată la scurt timp de un ciocănit pripit și-apoi de zgomotul metalic al mânerului învârtit de mai multe ori.

Sabriel oftă și se ridică din fotoliu, apucând ceașca într-o mână în timp ce se îndrepta să descuie ușa.

În prag stătea o fată într-o cămașă de noapte pe care o ținea lipită de corp cu mâini tremurânde, rotind-o când la dreapta, când la stânga, albă la față de spaimă.

– Olwyn! exclamă Sabriel surprinsă. Ce s-a întâmplat? Iar îi e rău lui Sussen?

– Nu, îi răspunse copila suspinând. Am auzit niște zgomote ciudate dincolo de ușa de la turn, și-am crezut că

Rebeca și Ila fac petrecere în pijama fără mine, așa că am deschis-o și m-am uitat...

– Ce-ai făcut?! izbucni Sabriel îngrijorată.

Nimeni n-avea voie să deschidă în toiul nopții ușile ce dădeau către exterior, mai cu seamă atât de aproape de Vechiul Regat.

– Îmi pare rău! se smiorcăi Olwyn. N-am vrut, zău că nu. Nici nu știu de ce-am deschis poarta aia, că Rebeca și Ila oricum nu erau acolo, doar... doar o formă neagră care a încercat să intre, dar i-am trântit ușa-n nas!

Sabriel lăsa ceașca din mâini și o porni grăbită pe coridor, trecând valvârtej pe lângă Olwyn. N-ajunse bine la jumătate, când auzi în spate zgomotul de porțelan spart și suspinul prelung al fetei, vădit impresionată de totala lipsă de grijă și considerație față de prețioasa ceașcă. Nu-și întoarse capul, ba o luă și mai tare la fugă, aprinzând din mers luminile de pe coridor, care dădea înspre ușa deschisă a dormitorului din aripa de vest. Apropiindu-se, auzi o serie de țipete răzbătând dinăuntru într-un crescendo de voci isterice care urlau la unison. Erau patruzeci de fete în dormitor, majoritatea din clasa întâi și toate sub unsprezece ani. Sabriel trase adânc aer în piept înainte să intre, cu degetele încrucișate pentru o nouă vrajă. Simți prezența Morții înainte de-a privi înăuntru.

Camera era lungă și strâmtă, cu tavanul jos și ferestre minuscule. De-o parte și de alta erau aliniate paturile, fiecare cu dulăpiorul lui. În capătul îndepărtat era o ușă care dădea înspre scările ce duceau în turnul dinspre vest, și care se închidea din ambele părți. Încuietorile erau însă rareori o opreliște pentru musafirii nepoftiți din Vechiul Regat.

Ușa era acum larg deschisă și-n pragul ei se profila o siluetă neagră ca smoala, ca și cum cineva ar fi decupat din

negura nopții o formă de om, având grijă să aleagă o bucată fără stele. Nu avea nici un fel de trăsături definite, însă își tot mișca capul dintr-o parte într-alta, de parcă simțurile cu care fusese înzestrat nu puteau funcționa decât pe o rază restrânsă. Cel mai straniu era că în mână cu doar patru degete ținea un sac absolut obișnuit, a cărui țesătură grosolană și aspră contrasta strident cu textura lui stranie și indefinită.

Sabriel făcu o mișcare complicată cu mâinile, schițând simbolurile Legământului ce invocau somnul, odihna și liniștea. Unduindu-și brațele amplu și studiat, marcă ambele laturi ale încăperii, după care contură în aer unul dintre simbolurile de căpătâi, care le aducea laolaltă pe toate celelalte. Ca la un semn, țișetele încetară și toate fetele se cuibăriră docile înapoi în pat.

În acel moment, capul creaturii se opri din mișcare și Sabriel înțelese că aceasta se concentra asupra ei. Silueta se urni din loc alene, ridicând stângaci un picior butucănos și așezându-l în față, trăgându-și sufletul pentru o clipă și repetând apoi mișcarea cu celălalt, pe care-l așeza mereu cu câțiva centimetri înainte. Avansa greoi și apăsător, picioarele masive frecând covorul subțire cu un târșait șters, dar straniu, venit parcă de pe altă lume. Pe măsură ce trecea prin dreptul fiecărui pat, lumina becului de deasupra se intensifica pentru o clipă, după care se stingea la fel de repede.

Sabriel își descleștă mâinile, lăsându-le să-i cadă pe lângă corp și concentrându-și privirea către pieptul arătării, ca să cerceteze consistența trupului de culoarea nopții. Venise fără nici unul dintre instrumentele ei, dar asta n-o opri – după un scurt moment de ezitare – să alunece dincolo de pragul Morții cu ochii încă pironiți asupra intrusului.

Rece ca întotdeauna, râul îi scălda picioarele. Lumina cenușie și de gheață învăluia linia plată a orizontului și Sabriel auzi în depărtare vuietul Primei Porți. Acum putea desluși mult mai clar silueta creaturii, căci pierduse aura Morții care o învăluise în lumea celor vii. Era un sălășluitor al Vechiului Regat, care semăna vag cu o ființă umană, având însă trăsături mai degrabă de maimuță decât de om și o inteligență vădit redusă. Dar mai era ceva, ceva nedeslușit legat de această creatură, și Sabriel simți cum o încolțește teama când zări firul negru ce-i pornea din spate, pierzându-se în apa involburată a râului. Undeva, dincolo de Prima Poartă sau poate chiar mai departe, acel cordon ombilical se afla în mâinile unui Adept și, atât timp cât el continua să existe, creatura avea să se supună voinței stăpânului său, care-i putea folosi spiritul și simțurile după bunul plac.

Cineva o scutură ușor, așa că se întoarse cu inima îndoită în lumea viilor, încercând o oarecare senzație de greutate, pe măsură ce un val de căldură îi cuprinse trupul înghețat de suflarea Morții.

– Ce este? auzi o voce calmă șoptindu-i la ureche.

Era o voce de om bătrân, ce purta marca Legământului în inflexiunile ei domoale și îi aparținea domnișoarei Greenwood, magistra școlii.

– Este un servitor de Dincolo, în forma unui spirit, răspunse Sabriel concentrându-și din nou atenția asupra creaturii, care înaintase deja până în mijlocul dormitorului cu mersul său legănat. Lipsit de voință proprie, adăugă ea. Ceva l-a trimis înapoi în lumea viilor, ceva care îl controlează de dincolo de Prima Poartă.

– Și de ce a venit? întrebă magistra pe un ton la fel de calm, însă Sabriel simți simbolurile Legământului conturându-se